

tionen af penningeanstalterna för närvarande hvila, med afseende såväl på sjelfva lagstifningsrätten rörande de olika slagen af dylika anstalter, som på de för dem nu gällande allmänna bestämmelser och det sätt hvarpå dessa anstalters verksamhet hittills utöfvats; dels äfven, efter hvad en sådan undersökning och utredning kan föranleda, låta utarbета förslag till de förändringar och tillägg i nu gällande grundlags stadganden samt andra lagar och författningar angående penninge- och bankväsendet, som kunna finnas ändamålsenliga för att, så vidt sådant af lagstiftningen och administrationen beror, de ifrågavarande viktiga angelägenheterna må blifva så ordnade, att en riktig och jemn fortgång af landets näringar samt ett varaktigt välstånd och förkofran må varda befordrade.

Stockholm den 5 Maj 1868.

C. A. Mannerskantz.

vice Ordförande.

N:o 21.

Ank. till Riksd. Kansli d. 5 Maj 1868, kl. 1 e. m.

*Memorial, med förslag till instruktion för nästkommande Riksdags
Banko-Utskott.*

Till fullgörande af föreskriften i § 9 af den för Banko-Utskottet vid denna riksdag gällande instruktion, får Utskottet härmed afgifva förslag till instruktion för Banko-Utskottet vid nästkommande riksdag.

Annan ändring i den nu gällande instruktionen har icke funnits nödig, än att, då nästa Riksdag har att besluta om dispositionen af den bankovinst, som upplupit från och med år 1867, § 1 i instruktionen i öfverensstämmelse härmed ändrats, samt att i § 4, angående den Utskottet åliggande undersökning och granskning af Riksbankens tillstånd och huru densamma blifvit styrd och förvaltd, orden "efter nästförflutna riksdag" uteslutits, enär nuvarande Banko-Utskott icke full-

ständigt granskat Riksbankens styrelse för längre tid, än intill denna riksdags början och således nästkommande Riksdags Banko-Utskott har att taga närmare kännedom om hvad sig i Styrelsen tilldragit under loppet af denna riksdag.

Utskottet föreslår alltså att ifrågavarande instruktion må få följande lydelse:

§ 1.

Utskottet eger att vid sitt första sammanträde emottaga följande berättelser, nemligen:

1:o af Banko-fullmäktige, dels om Bankens tillstånd, rörelse och förvaltning i sin helhet, och dels angående Tumba pappersbruk, samt

2:o af Styrelserna öfver Diskont- och Länkontoren, om dessa diskontinrättingars rörelse och förvaltning; åliggande Utskottet att förstnämnda berättelse, jemte öfriga upplysningar till befordrande af fullständig kännedom om Bankens ställning, Riksdagen vid dess början skyndsamligen meddela. Och bör Utskottet, så fort sig göra låter, meddela yttrande och förslag om användande af den sedan 1867 års början upplupna bankovinst.

§ 2.

Vid Utskottets öfverläggningar så väl angående ändring i redan gjorda författningar, som nya författningars föresläende, åligger det Utskottet att i det no-gaste följa Bankoinrättingens hufvudgrunder, ursprungligen intagna i Rikets Ständers beslut och förordning om Banken af den 22 September 1668, samt numera, efter de förändringar, närvarande förhållanden påkallat, bestämda genom de af Kongl. Maj:t och Rikets Ständer år 1830 fastställda lagar angående myntbestämningen och för Rikets Ständers Bank. Varande det Utskottet uttryckligen förbjudet att omedelbart till öfverläggning upptaga något, som syftar till rubbning eller förändring i dessa Bankens hufvudgrunder.

§ 3.

Utskottets ledamöter åligger att doldt och förtegardt hålla hvad som rörer enskilda personers förhållande till Banken, eller för öfrigt, i afseende å detta verks förvaltning, enligt Riksdagens beslut, tyst vara bör.

§ 4.

Vid den Utskottet åliggande undersökning och granskning af Riksbankens tillstånd och huru densamma styrd och förvaltdt blifvit, bör Utskottet med synnerlig uppmärksamhet följa de Fullmäktiges åtgärder, som afse silfverutvexlingens fortgång och bestånd.

Efter fulländandet af denna granskning, skall Utskottet berättelse deröfver så tidigt till Riksdagen afgifva, att Riksdagen må ega rådruim till anställande af nytt val utaf Fullmäktige; och skall Utskottet i sammanhang dermed yttra sig,

huruvida Utskottet anser Fullmäktige böra för deras förvaltning tillerkännas decharge, eller om anmärkning förekommit af den beskaffenhet, att Utskottet funnit åtal i anledning deraf böra anställas.

§ 5.

Rörande, sådana administrativa, ekonomiska eller räkenskapsärenden, som endast afse tillämpning af redan utaf Rikets Ständer eller Riksdagen gifna stadganden, eger Utskottet att med Riksdagens rätt besluta och förordna; börande dock, vid afgörandet af dylika mål, minst tre fjerdedelar af Utskottets samtliga ledamöter vara närvarande.

Öfver anbud och ansökningar, som af Bankens och Lånekontorens gäldenärer hos Utskottet kunna blifva gjorda, i fråga om likvid af skulder till Banken och Lånekontoren, har Utskottet att definitivt besluta, såvida dervid blott afses förlängning i den föreskrifna tiden för skuldens betalande, utan minskning eller afskrifning i sjelfva fordringsbeloppet; hvaremot, om eftergift å kapital eller räntefordran anses böra få ega rum, sådant skall af Utskottet till Riksdagens slutliga pröfning och afgörande anmälas.

Så skall ock, i allt hvad som afser upp- eller utlåning genom Banken, eller de utstakade allmänna grunderna för verkets förvaltning och styrelse, eller nya anlags beviljande, eller balanserade fordringars afskrifning i räkenskaperna, intet förordnande af Utskottet meddelas utan Riksdagens föregående bifall; hvadan Utskottet åligger att, i afseende på de förändringar, som i dessa ämnen kunna prövas nödiga, ingå med utlåtande och förslag till Riksdagen, iakttagande dervid uti dess tillstyrkanden den öfverensstämmelse med hufvudgrunderna för Bankoinrättningen, hvilken uti 2 § här ofvan finnes föreskrifven.

§ 6.

Utän Riksdagens vetskap och samtycke, må icke någon ny stat eller lön vid Bankoverket fastställas. Med tillsättning af tjenstemän eller betjente derstädes eger Utskottet ej heller att sig befatta, utan bör sådant besörjas af Fullmäktige, under vederbörligt ansvar inför Utskottet, som, uppå inkommande besvär, eger pröfva, huruvida någon i dess tillståndiga befordran kunde vara för när skedt, samt den, som lidande befinnes, till rättelse förhjelpa.

§ 7.

Utän den aflöning, som för Utskottets betjening, i likhet med hvad för betjeningen vid Riksdagens öfriga Utskott eger rum, fastställes och af de till riksdagskostnadernas bestridande anslagna medel utgår, eger Utskottet att, vid slutet af riksdagen, för den tjensteman vid Riksbanken, som, jemte sin egentliga befattning, har sig uppdraget att ordna, registrera och värda Banko-Utskottets och Revisorernes handlingar och protokoll, bestämma en efter tiden och handlingarnes vidlyftighet afpassad vedergällning, hvilken af Bankens medel utbetalas. Men derest någon gratifikation för öfrigt skulle anses oundgänglig, bör densamma, i öfverensstämmelse med stadgandet uti ofvannämnda § 5, Riksdagens pröfning och godkännande underställas.

§ 8.

Sådana reglementariska föreskrifter för Bankens rörelse och förvaltning, som härleda sig från Riksdagens eller Utskottets under riksdagens lopp fattade beslut, skola af Utskottet hos Riksdagen till dess fastställelse anmälas; hvarefter Utskottet bör i ett helt sammanfatta och utfärda det reglemente, som, efter riksdagens slut, skall vid Bankens förvaltning tjena till efter rättelse. De föreskrifter, som gemensamt böra gälla för Banko- och Riksgäldsverken, skola, innan de varda Fullmäktige meddelade, till vinnande af nödig enhet, undergå justering inför Stats- och Banko-Utskotten, antingen särskildt eller vid sammanträde dem emellan.

§ 9.

Utskottet åligger att, före riksdagens slut, under fästadt afseende å de angående Bankoverket vidtagna författningar, hos Riksdagen föreslå instruktionen för Banko-Utskottet vid den nästpåföljande riksdagen, hvilken instruktion, sedan den af Riksdagen blifvit pröfvad och fastställd, kommer att tjena till efter rättelse intill dess Riksdagen, efter Utskottets hörande, någon förändring derutinnan föreslår.

Stockholm den 5 Maj 1868.

C. A. Mannerskantz.

vice Ordförande.

N:o 22.

Ank. till Riksd. Kansli d. 5 Maj 1868, kl. 1 e. m.

Memorial, med förslag till instruktion för Riksdagens Revisorer af Riksbanken.

Uti den vid sistlidna riksdag beslutade och genom Kongl. Maj:ts nådiga Kungörelse af den 17 Maj 1867 offentliggjorda instruktion för Riksdagens Revisorer af Riksbanken har ändring ansetts erforderlig beträffande bestämmelsen om resekostnadsersättningen till Revisorerne, enär denna hädanefter liksom hittills torde